

Op de bodem

Louise Kleinherenbrink

Liefde is zo vanzelfsprekend voor ons. Wij verlangen, wij begeren, wij missen en wij worden verenigd. Wij sterven en wij worden geboren. En dan zeggen wij: "dat is liefde" En de liefde is zoet, als zij is zoals wij wensen. Als alles zich voegt naar onze verlangens. Als de liefde dat invult wat wij van de liefde willen.

Maar de liefde doet pijn als zij daarbuiten valt. Zij doet pijn als zij niet doet wat wij willen. En ieder van ons weet dat de liefde vaak niet doet wat wij willen. Ons kind gaat weg, terwijl er met lichaam en ziel naar verlangen. Onze geliefde laat ons alleen en breekt ons hart. Soms valt er een klap waar je zachtheid verwacht. Soms harde woorden, terwijl wij liefdesfluistering hadden verwacht. En wij, wij vragen wat liefde is.

Wij leven en voelen soms zo weinig, als elke dag maar hetzelfde is, als datgene wat ons lief is maar dicht bij ons is. Het voelen begint waar wij zelf vorm willen geven aan onze liefde. En het komt niet aan. Onze bloemen gaan dood van onze liefde. Onze liefste begrijpt ons niet. En dan weet je hoe moeilijk het is om je eigen liefde te kennen, om er die vorm aan te geven die de ander begrijpt en verstaat. Onze liefde wil verbinden en daardoor verscheurt zij soms. En dat is ons lijden: dat wij niet bij de ander kunnen zijn terwijl wij hem zo liefhebben. Dat de ander op een onbegrijpelijke wijze vorm geeft aan datgene wat hij diep in zijn hart voelt en ons niet bereiken kan.

Elke vorm van contact zoeken, verbinding willen maken, hoe gebrekkig ook, is de uitdrukking van onze liefde. De woede, het vernederende woord, de pijnlijkste slag is soms ons wanhopig pogen om bij de ander te zijn. Onze pijn is het, dat de ander zijn hart voor ons sluit, terwijl wij het willen doen smelten. Allen kennen we dit, wanneer ons leven niet meer kabbelt, maar plotseling door iets gebroken wordt. Wij willen vastgrijpen, maar vallen weg in de donkere nacht. Ons schreeuwen, ons huilen, onze wanhoop kaatst tegen de sterren. We vechten wanhopig om ons oude geluk, om onze oude liefde.

En als wij niet meer kunnen, als wij uitgeput zijn van het verdriet, dan komen we aan op de bodem van de nacht. En door onze tranen heen zien wij dat de bodem van de nacht alleen maar liefde is. Dat de liefde ons vangt, wiegt en behoedt. Het maakt niet meer uit hoe wij uitdrukking geven aan onze liefde. De liefde geeft uitdrukking aan ons.

Het maakt niet uit of wij schuldig zijn door gebrek aan liefde. Zij voedt ons overvloedig. Het maakt niet uit of wij pijn ontvingen van onze liefste. Onze liefde smelt in ons hart.

Wij staan op de bodem van ons bestaan.

Wij dragen geen schuld.

Wij dragen alleen de liefde.

Louise Kleinherenbrink

Juli 2009